



Međunarodni institut za restauriranje povijesnih i umjetničkih djela

IIC-Hrvatska grupa

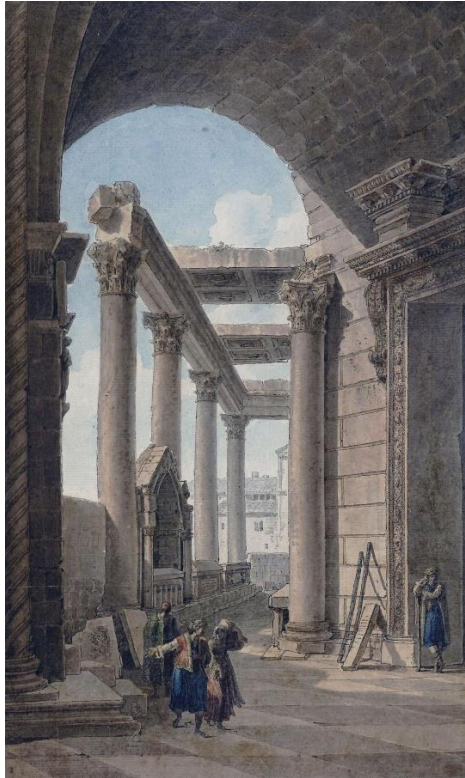
poziva Vas na predavanja i vođenje:

Žana Matulić Bilač, Goran Nikšić, Ana Šverko

Vizure i epiderme splitske katedrale

Riznica splitske katedrale (Peristil 5), ponedjeljak, 20. travnja 2026., 10 sati

Online: <https://meet.iit.si/IICCROATIA> (molimo uključiti se 5 minuta ranije)



Louis François Cassas, ilustracija za putopis *Voyage pittoresque et historique de l'Istrie et de la Dalmatie* (1802), Victoria and Albert Museum (V&A), London, inv. br. 1897.–1900.

Splitska katedrala ikonični je spomenik Splita, slika koja se atmosferski i teksturno neprestano mijenja, a istodobno ostaje ista, harmonizirana s protokom vremena koje se u njoj nastanilo. Od zahvata pročišćavanja njezina okruženja, započetih već u posljednjoj četvrtini 19. stoljeća, a intenziviranih tijekom 1930-ih godina, katedrala je postupno postavljena u urbani prostor staroga Splita kao njegov najupečatljiviji biljeg, sidro identiteta. Vizure u kojima sudjeluje, toliko samorazumljive da se rijetko preispituju, upisuju se u memoriju stanovnika i prolaznika: onih koji u njoj svakodnevno borave, kao i onih koji zastaju u trenutku koji ih trajno obilježava. Bilo kroz svakodnevno iskustvo ili jednokratne duboke impresije, ostaje slika koja ne blijedi ni iz mnogobrojnih perspektiva ni kroz opipljivost svoje vanjske epiderme.

Njezin bezvremenski interijer, bremenit poviješću, a istodobno organski skladan, duboko sakralan, ali i svakodnevnan, ostaje prostor povratka – mjesto osobnih i kolektivnih značenja.

Tri izlaganja, utemeljena na dugogodišnjem stručnom i istraživačkom iskustvu autora, otvaraju pitanja odgovornosti konzervatorskih interpretacija i zahvata u takav slojevit spomenik. Polazeći od stručnog razmatranja intervencija, posebno se problematiziraju zahvati koji u pojedinim aspektima odstupaju od načela suvremene konzervatorske teorije i prakse. Upozorava se na tendenciju reduciranja spomenika na jedan interpretativni sloj, čime se potiskuju njegova povijesna slojevitost, prilagodljivost i univerzalnost identitetske slike. Predavanja stoga ne govore samo o gubicima i nestajanju memorije, nego i o mogućnostima njihova očuvanja, kao i o paradoksima restauriranja, kada se tijekom procesa briše upravo ono što bi trebalo biti predmetom zaštite.